

Búcsúlevél egy fa nevében

Kedves Barátaim,

kedves járókelők, szomszédok, gyermekek és unokák, mindannyian, akik az elmúlt nyolcvan év során velem együtt élveztetek a Pozsonyi út árnyékát!

Eljött az idő, hogy elbúcsúzzam tőletek. Nehéz szavakba öntenem mindazt, amit átéltem itt, ezen az utcán, amit láttam és éreztem az évtizedek alatt. De most, hogy közeleg a búcsú, szeretném megosztani veletek mindazt, amit nektek köszönhetek.

Nyolcvan évvel ezelőtt apró kis csemete voltam, amikor ideültetek. Azóta az utcánk és a világ annyit változott körülöttem, hogy néha én magam is alig tudtam követni. Láttam, ahogy emberek nőnek fel a gyökereim mellett, de láttam valami mást is: ahogy az ország alakul, ahogy rendszerek emelkednek és omlanak össze. Tanúja voltam harcoknak, forradalomnak, és annak, hogyan építitek újra és újra az életet. Ott álltam, amikor csendes beszélgetések születtek a reményről, amikor talán valaki az én árnyékomban merete először kimondani, az igazságot.

Éreztem az első randik szívverését, mikor a padokon ülő szerelmesek félve érintették meg egymás kezét. Árnyékot adtam a babakocsiknak, miközben anyák és apák tologatták álmos kisgyermeküket. Megpihentek alattam idős emberek, akik olykor hosszú percekben át csak csendben nézték a világot.

De nem csak a szépet adtam nektek. Néha nehézséget is okoztam. Leveleimet ősszel fáradtan söpörtétek össze, és amikor virágaim hullani kezdtek, talán bosszúságot éreztetek miattam. Remélem, hogy ezekért a kellemetlenségekért cserébe az évek során mégis kaptatok tőlem valamit, amit jó szívvel őriztek: árnyékot, csendet, friss levegőt, vagy talán csak egy pillanatot, amikor rám nézve érezhettétek, mégis jó, hogy itt vagyok, ezen az utcán.

Decemberben ünneplőbe öltöztem, ilyenkor nem lombommal, hanem pusztá jelenlétemmel, fényfüzéremmel igyekeztem világosságot csempészni az éjszakákba. Ünnepi díszeimmel talán mosolyt is csaltam azok arcára is, akik csak sietve rohantak el mellettem.

Köszönöm nektek, hogy vigyáztatok rám. Ha beteg voltam, nem hagytatok magamra – ápoltatok, gondoztatok, és segítettetek, hogy minél tovább szolgálhassalak benneteket. A gyökereim mélyre nyúltak, nemcsak a földben, hanem a szívekben is.

De most elérkezett az idő, hogy elengedjeteK. Az évek súlya alatt már nem tudok úgy állni, ahogyan régen, és nem szeretném, hogy miattam bárkinek baja essen. A helyem most egy fiatal faegyedé lesz, egy új fa, amely talán az én gyökereimből táplálkozik majd. Egy új élet kezdődik, sok új, közös történet lehetősége kezdődik.

Tudjátok, azt mondják, aki fát ültet, azt az unokáinak ülteti. Aki egy fát gondoz, az a jövőnek tesz jót. Ti is ezt tettétek értem, és most én is erre szeretnék kérni benneteket: vigyázzatok azokra a fákra, amelyek utánam jönnek. Gondozzátok őket, neveljétek őket, hogy egyszer majd ők is árnyékot adjanak, hogy valaki más is érezhesse ugyanazt a csendes szépséget, amit én próbáltam adni nektek.

Köszönöm a sok évet, amit veletek tölthettem. Bár testem hamarosan eltűnik az utca képéből, emlékem ott marad a szívetekben, a történeteitekben, és talán egy levél zöldjeiben is, amit az ifjú lombos nemzedék hoz majd tavasszal.

Bízzatok azokban, akik ápoltak és ápolnak Bennünket, akik mindennapi gondozásunkat végzik, értünk és értetek dolgoznak!

Hálával és szeretettel búcsúzóM Tőletek:

A Pozsonyi úti fa